

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2156/2020
09.09.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милан Мелајац адвокат из ..., против туженог „НИС“ АД Нови Сад, „НИС – ПЕТРОЛ“, Огранак за промет нафте и нафтних деривата Београд, ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1734/2019 од 19.07.2019. године, у седници већа одржаној дана 09.09.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1734/2019 од 19.07.2019. године.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П1 702/14 од 05.02.2018. године, која је исправљена решењем истог суда од 26.03.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се решење туженог број .. од 28.01.2010. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду број .. од 01.06.2006. године, поништи као незаконито. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад код туженог. Ставом трећим изреке у односу на део тужбе, којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да га распореди на радно место „продавац на бензинској станици у ПО „Бензинске станице Београд“, Првостепени суд се огласио апсолутно ненадлежним, и тужбу у том делу одбацио. Ставом четвртим изреке, одбијен је као неоснован у целисти захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка опредељених на износ од 486.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1734/2019 од 19.07.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Трећег основног суда у Београду П1 702/14 од 05.02.2018. године, исправљена решењем истог суда П1 702/14 од 26.03.2019. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду, у смислу одредбе члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13 - УС, 74/13 - УС, 55/14 и 87/18, у даљем тексту: ЗПП) и утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У проведеном поступку није учињена битна повреда одредба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог по основу закљученог уговора о раду на неодређено време од 01.06.2006. године, и обављао је послове продавца на бензинској станици у ПО „Бензинске станице Београд. Решењем број .. од 28.01.2010. године тужиоцу је, сходно члану 179. став 2. тачка 2. и члана 185. Закона о раду, отказан уговор о раду због учињене повреде радне обавезе, тако што је заједно са радницима ББ и ВВ у периоду од 04.07.2009. године до 12.08.2009. године. у више наврата вршио уновчавање компанијске евиденционе картице „НИС – Петрол“ број ..., која гласи на регистрациони број возила ..., и то тако што је ГГ, возачу у предузећу „Унитраг“, давао готовину уз одређени проценат – провизију и преко „Mellon Post“ терминала евидентирао продају по основу горе наведених картица, а затим у службену исправу-преглед издатог горива по уговору/профактури уписивао наводно издате количине Д2 и еуродизела, регистарски број возила и бројеве фискалних исечака, иако се камион ... у периоду од 23.07.2009. године до 16.08.2009. године налазио ван Србије, односно у Русији и Белорусији, а видео записи система видео надзора показују да се камиони уопште нису налазили у објекту на дан 10, 11. и 12.08.2009. године. Осим тога, према налазу Сектора за корпоративну заштиту „НИС – Петрол промет“ у периоду од 04.07.2009. до 12.08.2009. године тужилац је, заједно са радницима ББ и ВВ, као и ДД, ангажованим преко УП „Сигурност – Врачар“, евидентирао 47 тачака Д2 и седам тачака еуродизела у укупној количини од 11.704,84 литара, чија финансијска вредност износи 1.000.059,00 динара и што је контролом рада бензинске станице „... пут“ у поподневној смени дана 12.08.2009. године, од стране представника Сектора за корпоративну заштиту „НИС – Петрол промет“ утврђено: да се у објекту бензинске станице налази само ДД, помоћни радник ангажован преко УП „Сигурност Врачар“, иако је према распореду рада у овој смени требало да ради продавац ББ, а АА као заменик пословође није обавестио координатора у ПО Београд да је именовани одсутан, нити је предузео мере да се на бензинској станици обезбеди обавезно присуство сталног запосленог продавца; да се непосредно испред објекта врши продаја туђе робе од стране трећег лица; да је на објекту паркирано више возила која не припадају потрошачима; да се извесни БЂ, пријатељ ДД, креће по објекту бензинске станице без икакве контроле и у више наврата користи службени телефон који се налази у канцеларији поред фискалне касе, чија је фиока са новцем отворена; што је дана 16.08.2009. године представнику Сектора за корпоративну заштиту у 12,33 часова издао фискални исечак број .. у коме је евидентирано да је вредност купљене робе 51,65 динара, да је уплата износила 300,00 динара, а да повраћај износи 248,35 динара, иако му је дата новчаница од 50,00 динара, којим радњама је тужилац поступао супротно Упутству о раду на бензинским станицама и продавницама „НИС Петрола“ и „Југопетрола“, чиме је извршио повреду радних обавеза из члана 72. став 1. тачка 10. Колективног уговора и члана 21. уговора о раду. Тужилац је о постојању разлога за отказ уговора о раду упозорен писменим актом туженог од 25.11.2009. године, које је тужилац примио и на исто се изјаснио.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили као неоснован тужбени захтев тужиоца за поништај решења о отказу уговора о раду као незаконитог, као и захтев за враћање тужиоца на рад, са образложењем да је тужилац својом кривицом учинио повреду радне обавезе предвиђене уговором о раду за коју је правилно изречена мера престанка радног односа, а оспорено решење донето у процедури прописаној законом.

Одредбом члана 179. тачка 2. Закона о раду прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако запослени својим понашањем учини повреду радне обавезе утврђену општим актом или уговором о раду. Одредбом члана 72. став 1. тачка 10. Колективног уговора туженог прописано је да за учињене повреде радних обавеза, послодавац може запосленом да откаже уговор о раду због злоупотребе службеног положаја, у намери да за себе или другог прибави имовинску корист.

По оцени Врховног касационог суда, правилан је закључак нижестепених судова да су се у радњама тужиоца стекла обележја повреде радне обавезе, с обзиром на то да је тужилац, запослен код туженог на радном месту продавац на бензинској станици својом кривицом, понашајући се супротно утврђеним обавезама из описа свог посла и супротно Упутству о раду на бензинским станицама, учинио повреду радне обавезе предвиђену чланом 21. уговора о раду у тачки ф), г) и ј), као и што се није придржавао одлука донетих од стране органа послодавца, и то општих правила и услова за издавање и коришћење компанијске картице туженог, што такође представља повреду радне обавезе предвиђену уговором о раду, због чега је учинио повреду радне обавезе, која је општим актом послодавца прописана као отказни разлог, тако да нема места поништају решења о отказу уговора о раду као незаконитог. Ово тим пре што је тужилац био упознат са свим правилима рада на бензинској станици и дужан да се истих придржава, што је у конкретном случају изостало.

Правилно је тужени, сходно члану 180. став 1. Закона о раду спровео поступак за утврђење тужичеве одговорности за учињене повреде радне обавезе које су му стављене на терет, доношењем писменог упозорења о постојању разлога за отказ уговора о раду.

С обзиром на то да је одбијен као неоснован тужбени захтев за поништај решења о отказу уговора о раду, то је неоснован захтев тужиоца за враћање на рад, с обзиром на акцесорни карактер тог захтева.

Без утицаја су ревизијски наводи тужиоца којима се указује да је директор тужене лице које није било овлашћено за доношење оспореног решења, јер је одредбом члана 192. став 1. тачка 1. Закона о раду прописано да о правима, обавезама и одговорностима из радног односа одлучује у правном лицу директор или лице које он овласти.

Осталим наводима ревизија побија се правилност утврђеног чињеничног стања и оцена изведених доказа, што није дозвољено у поступку по ревизији, у смислу члана 407. став 2. ЗПП, те ове наводе Врховни касациони суд није испитивао.

Применом члана 414. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд није детаљно образлагао пресуду, с обзиром на то да се ревизијом понављају жалбени разлози које је у потпуности детаљно оценио другостепени суд као неосноване.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**